

PERIÓDICH SATÍRICH,

HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAE Y DIBUJABI

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

ANGEL MASSINI.

De sa garganta sab treure
un torrent de notas d' or,
que encantan al que l' escolta
y li cautivan lo cor.

Sempre gran, sempre simpátich,
ab sa portentosa veu,
recorra tota la Europa
aclamat per tot arréu.

TRAGERIAS CONYUGALS.

—Vaja, Ramon, ja ho veus: tenim l' hivern á sobre.

—¿A sobre no més? A sobre y á sota y á tot arréu. Lo qu' es aquestas cosas si que no hi ha

necessitat de que me las expliquis; prou que s' expliquen ellas mateixas.

—Donchs bueno; á veure com ho arreglém aquest any. Jo estich casi bè despullada... ¿y tú, cóm estás de roba? Crech que no tens gran cosa de bó, ¿no es veritat?

—Marieta; si fossis una dona d' aquellas que 's cuydan una mica de las cosas del marit, no me la farías aquesta pregunta. ¡Hont s' es vist no sapiguer si tinch ó no tinch gran cosa de bó!...

—¡Uy, uy! No t' enfilis d' aquesta manera, que no n' hi ha per tant. Si fossis un marit més diligent, no esperarías que jo t' ho preguntés aixó de la roba, sinó que tú mateix te 'n cuydaries, y procurarías que ni á mí ni á la canalla 'ns faltés res.

—Bè, sí; tot aixó son camándulas que tú t' has inventat per estalviarte feyna. Veyám, veyám; ¿qué deyas de la roba?

—Que ni l' un ni l' altre tenim res per aquest hivern y per la mateixa rahò haurém de comprar-nosen.

—¿Sí? ¿ab quins quartos?

—¡Ab los que aniré á robar si 't sembla! Com hi ha món, ets un home dels més felissos que hi vist... ¿Que 't creus que serán los vehins los que 'ns comprarán roba nova per aquest hivern?

—No; pero tampoch crech que sigui jo.

—Ni jo menos.

—Corrent: no hi tinch res que dir.—

Pausa llarga: ella 's passeja amunt y avall de la sala, balandrejant lo cap ab impaciencia. Ell continua assentat tranquilament, y 's posa á xiular una polca acompanyantse ab un repicament de dits sobre 'ls vidres del balcó. La Marieta torna á la carga.

—Ja pots xiular, poca pena, ja pots xiular.

—Sí; ja veig que l' ase no vol beure.

—¿Qué ho dius per mí aixó?

—No; ho dich pèl ase... ¿sabs?

—¡Ah! Es que per xó... Y tornant á lo que déyam ¿qué pensás fer?

—¿De qué? ¿d' aixó de la roba d' hivern? Res: vet'ho aquí bèn aviat dit.

—¡Pero Ramon!...

—¡Pero rabes confitats! Vínam aquí, infelís, vínam aquí... ¿Que no sabs de la manera que 'ns trobém? ¿que no veus que no estém en lo cas de fer gastos de cap especie?

—¡Y pues! ¿Cóm vols que m' ho enjiponi aquest hivern, per vestirte á tú, per vestir á las criaturas, per vestirme á mí?

—¡Ja hi som! Aquí 's veu lo que son las donas d' avuy día. Mentres en una casa 's neda en la abundancia, ja 'n saben d' administrar; pero 'l dia que 's presenta la escassés, ja no saben per quin cantó girarse y tot son planys y queixas.

—¡Naturalment!

—¿Naturalment? Los bons generals no 's coneixen en las victorias, sinó en las derrotas: las donas de sa casa 's demostran en épocas calamitosas, no quan tot vá vent en popa. ¡Ara, ara es hora de que treguis lo teu senderi, si 'n tens, que ho dupto!

—¡Ja 'n tens més tú!

—Gracias á Dèu.

—Veyám, donchs; m' agradaría sapiguer cóm ho arreglarías aixó.

—¿Vols veure cóm? Mira. Per lo que toca á la mèva roba, no t' amohinis; un mal hivern aviat se passa.

—¡Sí! No més dura quatre ó cinch mesos...

—Bueno. ¿No tens aquellas faldillas viadas del any passat?

—¡Oh! Están molt deslluhidas ja...

—No vol dir res: te las giras del revès y semblarán novas de trinca. Ab aixó pots passar perfectament.

—¿Y al cos, que 'm posarè?

—¿Qué? Ja veurás: estrenys las mànegas d' aquella americana mèva de color de pansa enmatzinada, modifícas las gayas danthi la hetxura de cotilleta, y, cambianthi 'ls botons, te 'n sortirá un sach que semblará vingut de París ab l' últim vapor.

—Veig que no 't paras en barras... Endavant; y las criaturas ¿cóm las vestim?

—Aprofilas los trossos d' aquell *refajo* que vares deixar l' altre any y ab una mica de trassa pots ferne unas calsetas pèl noy y una bata per la nena.

—¿Ab aquells colors tant bigarrats vols que 'ls vesteixi? ¡Semblarían lloritos!.. Fuig, home, fuig...

—¿Sí? Marieta, sembla talment que ara vens al món. Quan las personas poden, se vesteixen com mana la lley de Dèu; pero quan las circunstancias apretan, se vesteixen de llorito, de gall, de camell, de lo que 's presenta... ¿Comprens?—

Un' altra pausa: ella 's queda seria, aparentant resignació, ell torna á comensar la polca interrumpuda.

Al cap d' un rato:

Ella:—¡Mare de Dèu, quin hivern se 'ns prepara! ¡Mira, mira com plou!

—¡Bona cullita de bolets!

—¡Si 'n cau d' aygua! No ho havia vist en ma vida... ¿Vols dir que aixó no será un diluvi?

—Cá, no ho creguis!

—Donchs á mí 'm sembla que sí...

—¿Sí? Tant de bó. Aixís las criaturas no semblarían lloritos, ni tú t' haurías de girá 'l vestit, ni jo tindria de passar aquestas tragerias...

A. MARCH.

BREUS OBSERVACIONES DIRIGIDAS A LAS NOYAS SOLTERAS.

Hermosas, discretas y sobre tot benévolas oyents que no heu traspasat encara 'l dintell del edifici de cautivador aspecte, anomenat: MATRIMONI.

Perdoneume, tendres colometas, l' atreviment de que dono mostrás al emprendre la tasca que m' he imposat; perdoneume si, deixantme portar del amor y admiració que totas vosaltras m' inspireu, apareixo á vostres ulls indiscret... ó imprudent tal volta: es la primera vegada que 'm dirigeixo directament á vosaltras y aixó farà que, poch destre potser en parlar davant de un públich d' aquesta naturalesa, 'm ruborisi y cometi alguna inconveniencia, que no dupto ¡oh, amables nenas! 'm dispensaréu atesa la mèva inexperiencia en qüestions com la que va á molestar per un rato la vostra atenció... Oh, no tinguéu por, frescas poncellas, no arruguéu lo front: seré breu: sè molt bè que vosaltras no veniu obligadas á escoltarme y jo 'm guardaré prou de abusar de vostra paciencia. ¡Sols 'us demano, ab tota humiltat, cinch minuts d' atenció, adorables criaturas!...

Y entro resultament en materia.

La part *frágil* de la humanitat, lo *sexo débil*, com més ó menos exactament se 'us anomena á vosaltras, encantadoras sirenas, se divideix, com ja sabréu, en tres grupos generals, á saber: solteras, casadas y viudas. Solteras son totas aquellas dónas que no han pogut, ó no han volgut (aquestas son las menos), ó no las han deixat ingressar en lo gremi matrimonial. S' entenen per casadas, totas aquellas que han tingut l' inconmensurable ditxa de sentirse llegir l' epístola de Sant Pau. Y 's compon la classe de viudas, de totas las ex-casadas, vull dir: las que han tingut... la desgracia (sí; dihemne la desgracia) de perdre á sos respectius marits.

Aquestos tres grupos se subdivideixen, segons he sentit á dir, (no es que ho sápigam del cert) en altres tres, que podriam anomenar *mixtos*, que son: Primer: Totas aquellas solteras (¡perdó, vosaltras que m' escoltèu! parlo en general) que, sense ser casadas, han entrat, furtivament, en lo exclusiu domini d' aquestas. Segon: Las casadas que, no estant contentas ab la propietat de que van entrar en possessió 'l día del casori, n' han adquirít alguna altra que 'ls hi ha semblat més bonica, ó més cómoda, á fi de poder variar y no haver de viure sempre en una mateixa casa, cosa que á algunas senyoras casadas (no á totas) 'ls sembla molt monótono. Y tercer: Totas las viudas que no volent tornar á acotar lo cap al jou del matrimoni, (¡oh, esperit d' independencia!) 's dedican de tant en tant, per entretenirse, á recordar aquella vida d' *esclavitud* de quan eran casadas.

Dispenseume, candorosas y espirituales oyents, si passo com per sobre brasas en lo que respecta als dos últims grupos d' aquesta subdivisió: m' ho veda la vostra ignocencia y 'l respecte que totas vosaltras me mereixéu. L' objecte primordial d' aquesta peroració, no es altre que 'l de fervos (repeteixo que 'm perdonéu l' atreviment) algunas petites observacions respecte de la línea de conducta que veniu observant desde 'l punt en que 'us vesteixen de llarch, fins al moment en que logréu pescar un marit, si es que encare queda algun aspirant á aquesta plassa.

Amabilíssimas oyents: Segons una estadística publicada no fa gayre, 's contan actualment á Espanya 407,777 solteras, es á dir: quatre centas mil y pico d'individuas del *sexo débil*, de las que no han pogut, ó no han vulgut, ó no las han deixat ingresar en lo gremi matrimonial. Segurament que aquesta xifra á vosaltres 'us semblará per demès excesiva, al pas que á mí y á la majoria dels que formém en las filas del *sexo lleig*, (lo qual no es del tot veritat perque entre 'ls homes, modestia apart, també n' hi ha algun de guapet, y aixó de cap de las maneres ho dich per mí), de segur que 'us semblará la tal estadística molt reduhida: per la mèva part, confesso que estava en la creencia de que á Espanya era major lo número de solteras, ab perdó de las que 'm sentan.

Are bè: ¿sabéu qui 'n tè la culpa de que no hi haja més afició á fer viatjets á la curia?... Vosaltres y ningú més que vosaltres, *pimpollos* de quinze anys en amunt, y dispenséume la manera de senyalar. Poséuvos la má al pit y, fredament, examinéu un per un los vostres actes durant lo festeig, y los papers que obliguéu á representar al candidat que s' ha empenyat (ab moltíssim gust vostre, s' ha de dir tot) en guanyar las eleccions del vostre cor. ¡Si fa esgarriar lo que feu patir al pobre xicot! Are angunias, are duptes, are celos, després renys, més tart plors, al cap de un rato, si tant convé, algun qu' altre desmay y aixís sucesivament, anéu agotant tots los recursos de que disposéu: desde las caricias més empalagosas, fins á la més abrumadora basca, que n' hi ha per entontir al home més despatxat. Tot aixó deixant apart lo rengló de las sogras, que no vull tocar (al rengló, no á las sogras) per falta de temps.

¡Si avuy día lo qui tè la suficient abnegació per decidir-se á pendre muller (segons s' acostuma á dir), mereixeria un monument... ó dos!...

Convensuts com estém tots del malestar que regna entre vosaltres, las solteras, perque 'us costa molt pescar un marit, per modest que sigui, y donada, per altra part, l' *escama* que s' observa entre 'l género masculí, jo, encare que inmodestament, m' atreveixo á cridar la vostre atenció, oh tendres doncellas, sobre las següents observacions que, sense ánimo de ferir vostra amor propi, tinch l' honor de presentarvos

—Tota noya que 's decideixi á pendre promés, lo farà ab lo ferm propòsit de casarse; si va no més que per passar temps, coquetejant ab l' un y ab l' altre, á més de que li pot passar alguna desgracia, segurament que 's quedarà per vestir sants. Procuréu sobretot ser formals sense ser ridículas, y modestas, sense ser hipócritas; miréu sempre 'l matrimoni com una cosa molt sèria y á aquest fi, estudiéu molt lo geni é inclinacions del que ha de ser vostre marit; si no congeniéu, no 'us hi uniu de cap manera, penséu qu' es una trista gracia que, per tenir un día la satisfacció de dir: «ja soch casada», s' hagi de passar tota una vida de penas y sufriments... ¿Continuo?...

No, no; veig que mos pobres concells no se 'us sentan gayre bè y no voldria indisposarme ab cap de vosaltres. ¡Deu m' en guard!

Ab aixó no canso més: prou heu fet suportant-me fins aquí.

Potser un altre día, ab més calma, tornarém á tocar aquesta tecla.—*He dit.*

JUST ALEIX.

A casa panellets y castanyas: al teatro, Tenorio: ja se sab, aixó es Totsants

S' ha fet lo Tenorio en tots los teatros ab contadas excepcions, y en alguns s' ha posat ademés el *Nuevo Tenorio* de Bartrina y Arús. En lo *Teatro de Catalunya* van ferho millor qu' en lloch, donant l' últim día tots dos Tenorios ó sigan 14 actes per dos ralets.

La novetat á Novetats. L' obra de Zorrilla va posarse ab decorat degut á Soler y Rovirosa; pero en cambi l' actor Delgado no vá fer de bon tros lo que 'l públich s' esperava: si 'l decorat era nou, 'l Tenorio es massa vell.

L' eminent Valero ha obert una campanya al *Principal*. No hem de repetir aquí 'ls elogis que portém tributats al eminent deyá dels actors espanyols.

Lo *Liceo* ha obert las portas y las ha obertas ab bona fortuna. Dissapte día de la inauguració vá sortir sobra de la taquilla aquell rétol que diu: *Quedan despachadas todas las localidades*. Lo teatro estava brillant.

Comensá la funció á las vuit en punt y va sortir un *Faust* de ca 'l general. ¡Tira peixet! Ab en Massini, la Borghi-Mamo y en Devoyod no n' hi havia per menos. ¡Llástima qu' en Wulmann no fós digne de tant escullit tercetol

No citaré pessas en particular perque aquella representació va ser un gosar continuo. Fins los més enemichs de 'n Massini, aquell día van prosternarse davant de l' art exquisit ab que vá interpretar la famosa partitura de Gounod.

Gracias á la acertada direcció del mestre Goula, varem sentir ademés un gran conjunt, fins al extrém de haverse hagut de repetir l' escena guerrera del quart acte.

Total: un *Faust* com feya molt temps no s' havia sentit á Barcelona, y com no 's cantarà millor en cap teatro del món.

La *Forsa del Destino* vá tenir un desempenyo més que regular: no van desagradarme las senyoras Angeloni y Borghi, com tampoch lo tenor de Negri y 'l baritono Stimo. Tots los artistas van ser cridats á las taulas.

Ab la desaparició de una gran part dels palcos del tercer pis, l' ordre del teatro ha guanyat moltíssim. Ja es sabut que allá dalt, en aquelles alturas se condensavan las grans tempestats, que la major part de las vegadas tiravan á pico las bonas intencions dels cantants.

Avuy pot anarse al *Liceo* sense parayguas. Ja era hora.

N. N. N.

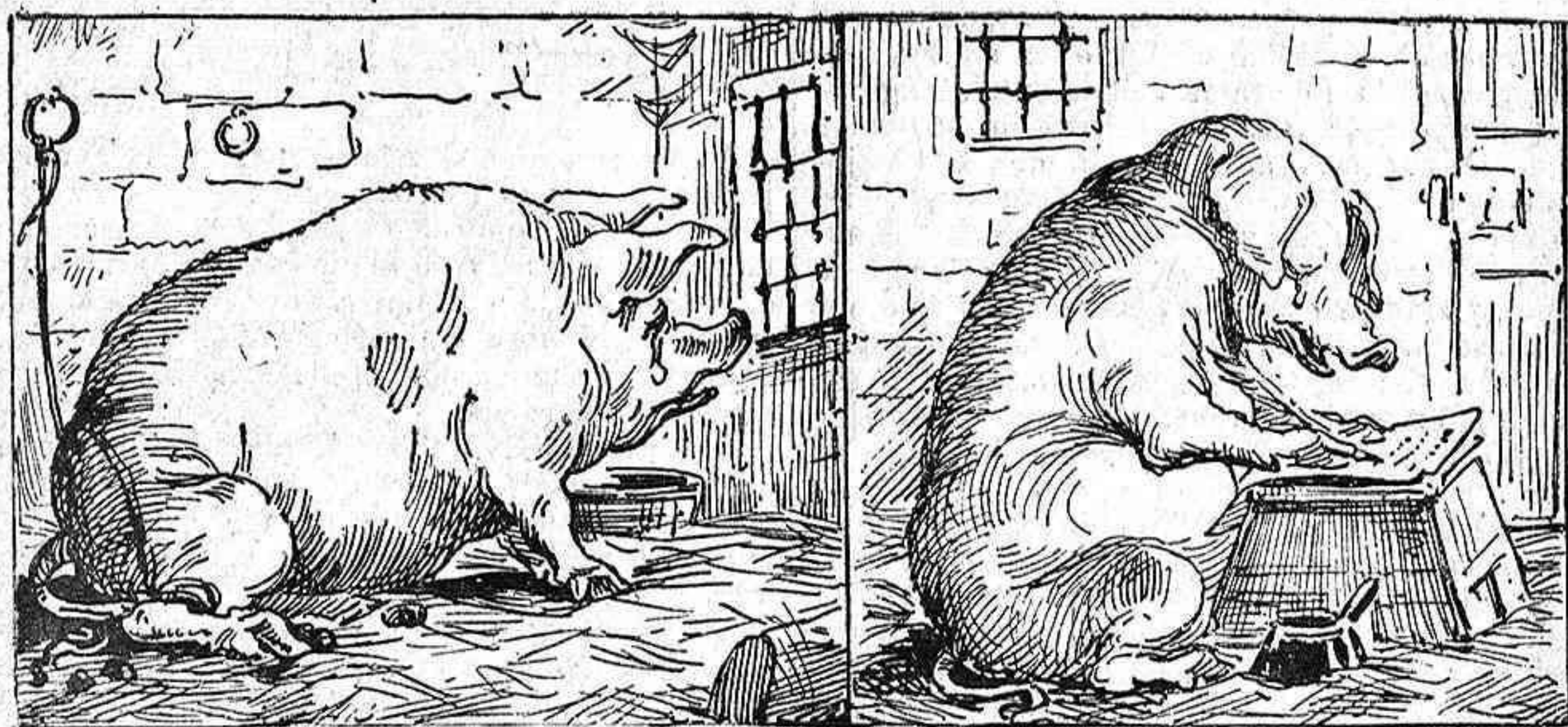
¿QUÉ SERÁ?

Lo baró de la Castanya s' acabava d' aixecar y á la porta de son quarto sent que n' estaban trucant. —Endavant, sigui qui sigui— contesta, y tot d' un plegat obrint la porta 's presenta un criat, duhent á la má un paper que al baró entrega; després saluda y se 'n va

VIDA ALEGRE MUERTE TRISTE.

(A)ENT.)

¡Mosca! ¡quina mala sort!
Estich condemnat á mort...

Aprofito aquest moment
per extendre 'l testament.

¡Abrássam, truja estimada!
Será l' última vegada.

Deyan de la inquisició...
¡Veyéu si aixó no es pitjó!

Lo baró ab molta prestesa
lo papé ha anat desplegant
y al comensar á llegirlo
se torna fret com lo glas,
pert lo color de la cara,
son llabi 's torna morat.
los ulls sembla que l' hi saltin,
las dents ne fá xerriar
y la seva rabia puja
al arribá al cap de vall
puig remirantse la esqueja
y ab molt més furor que may
diu bramant com una fera:
—Tú serás la que 'm perdrás.—

¿Qué deu dirne aqueixa carta
que tant l' haji trastornat?
¿Es potser que sa estimada
son inmens amor burlant

haurá fugit ab un altre?
¿Es pot ser?... no es res; veurán:
Lo seu sastre ja enfadantse
perque no l' hi paga may
l' hi envía á dir que l' embarga
si 'l deute no satisfá.

N. CASTELLÓ Y M.

No 'ls parlaré dels panteons y monuments principals
construïts desde l' any passat en los cementiris de Barcelona.

Fill, comensa á meditar...
¿Véus en qué havém de parar?

¡Ay! ¡Donguin una mirada
á una viuda abandonada!

Hi ha cosas més monumentals que las obras
dels escultors y 'ls arquitectos.

Com per exemple, 'l nou impost que ha esta-
blert la Junta del Cementiri, en virtut del qual
ha de pagarse un ralet per cada objecte que 's co-
loca davant de un ninxo.

Vegin si estém frescos los barcelonins.

Mentres som vius, contribució de consums per
la carn.

Després de morts, contribució de consums pels
ossos.

Ha dimitit la comissió de consums en pés.

¿Qué significa la dimissió de uns senyors que
fins are, segons deyan, havían lograt un augment
considerable en los ingressos?

L' alcalde de las patillas té un diari; y sembla
que *El Barcelonés* vá atacar á la comissió, y
aquesta, donantse per ofesa, ha dit: —«Que s' hi
posi un' altre.»

Y desde llavors que hi ha marejada á la casa
gran.

Sort ha tingut D. Francisco de que 'l Sr. Sol ha
prés la seva defensa.

Per cert que un aficionat á l' astronomía al
veure aquesta conjunció de un regidor demócrata
ab un alcalde sagastí-conservador, exclamava:
—Sol en càncer.

Y ara un' advertència amistosa al Sr. Sol.

Si 'm vol creure á mí no s' emboliqui. Deixi
que l' alcalde y la majoria 's ventin las moscas
com pujan y sápigam, y en los moments de perill,
vágissen á la posta.

Aixís continuaré sent Sol, sustantiu, es á dir:
astre.

D' altra manera corra perill de tornarse adje-
tiu: ó com si diguessem de *quedarse sol*.

A Alemania acaba de ferse una proba curiosa.
Un individuo que no tindria res de tonto, vá
publicar en los periódichs lo següent avis:

«Fulano de tal, que viu á tal carrer, tal núme-
ro, vá comprar en una taberna una ampolla de ví
negre de taula, que, segons anállisis fet en lo la-
boratori municipal conté tota classe de materias,
menos such de rahim.

»Si 'l taberner que de tal modo m' ha enganyat,
no m' envía avants de 24 horas una ampolla de ví
legítim publicarè en los periódichs lo seu nom y
las senyas del seu establiment.»

Aquesta amenassa vá fer tot l' efecte que podia
desitjarse.

Avants del terme fixat més de 20 taberners li
havían enviat una botella cada hú de ví legítim y
verdader.

Aquí tenen, donchs, una recepta per beure ví
bó, legítim y barato.

L' intel·ligent cónsul espanyol Sr. Toda vá do-
nar una interessant conferencia en lo Colegi de
Medicina de Madrit, procedint al mateix temps á
l' obertura de una momia.

Lo més curiós es que assistí al acte, entre al-
tras personas notables, lo célebre mónstruo don
Anton Cánovas del Castillo.

Es á dir: un que si no es momia, es *momium*.

Duas donas que vestidas de germanas terciar-
ias del Carme, recorrián algunas casas en de-
manda de limosnas, van ser detingudas y condu-
hidas davant del bisbe, qui després de haverlas
interrogat, manifestá que las tals donas no eran
monjas, ni existeix la institució á que deyan per-
tanye.

Y are 'l jutje las té presas.

Sembla talment mentida: si 'ls impíos perse-
gueixen á las monjas verdaderas y 'ls bisbes fan
la guerra á las que resultan falsas ¿qué 'n queda-
rá de la religió dels nostres avis?

No contents ab fer licors, hi ha uns frares fran-
cesos que anuncian un elixir dentrífich.

Elixir dentrífich, preparat pels frares, no pot
fallar.

Lo qu' ells practican més es l' us de las dents,
y no hi ha que dir si las tenen sempre bèn esmo-
ladas y á punt de funcionar.

Lo jove escriptor D. Eusebi Benages nos ha fa-
vorescut ab un exemplar del juguet en un acte
Croquis del natural, estrenat ab gran éxit en lo
Teatro Espanyol á principis d' aquest any.—Se
ven á dos rals en las principals llibrerías.

En la llibrería de Lopez acaba de publicarse
una nova edició de *Las Pildoras de Holloway*,
segona part de *La Butifarra de la Llibertat*, de
Pitarra. La nova edició está ilustrada per M. Mo-
liné. Se vén á dos ralets.

Una advertencia al encarregat de ordenar los
anuncis del *Diari* de 'n Brusi.

Dissapte passat, vaig interessarme per un que
deya:

«*Oratorio en venta.*»

Y ja mitj entussiasmat y casi decidit á anarlo
á véure per adquirirlo, llegeixo maquinalment l'
anunci que venia á continuació, y 'm trobo ab lo
següent:

«*Almorranas (Morenas.)*»

Confesso que 'm va caure 'l *Diari* de las mans.

A Granada vá calarse foch en una fàbrica de
sombrosos situada al costat de un convent de
monjas.

Las quals á pesar de haver fet vot perpétuo de
clausura, van escapar del convent al brillar las
primeras flamaradas.

Vaja, es alló que diuen los castellans: «*Fiate
en la Virgen y no corras.*»

Passava l' altre dia un dependent de una cone-
guda fàbrica de xocolates pèl torrent dels Quatre
camins (Gracia) y dos manos, punyal en má, va-
ren robarli 'l rellotje y 'ls diners que duya á
sobre.

A pochi's passos, troba un guardia civil, y cre-
yent que ab ell ho tenia tot, li dona part de lo que
li acaba de succehirli; pero 'l civil li observa ab
molta flema, que no estava de servey: que 'ls ci-
vils també tenian las sevas horas de sortir á pas-
seig... y que si tenia mal-de-caps que se 'ls passés.

Ja ho diu la cansò:

«El ser civil
es un placer.»

Una noticia.

Diu que hi ha al món 955 milionaris, cada hù
dels quals posseheix més de 25 milions de pes-
setas.

Are comprench perque 'ls que no som miliona-
ris no 'n veyém may ni una.

Aquells 955 las tenen copadas.

Un esquellot pèls llaminers... y per las perso-
nas de gust.

Acaba d' obrirse al carrer de Fernando una
gran confitería, montada ab tots los adelantos de
la *ciencia* y provehida de tot lo que pujan desit-
jar los més exigents en aquestas materias.

Visitin siquiera una vegada l' establiment dels
Srs. Artigas y Baltá y sabrán dirme si tinch un
paladar distingit.

L' Ateneo de Zaragoza tenia preparat un pre-
mi consistent en una medalla d' or de valor 140
duros pera ser adjudicat á la millor poesia que 's
presentés á un certámen literari.

Y 'l premi va desapareixe. Un lladregot va ro-
barlo.

Jo ja ho veig, ningú premia als lladres, y ells
tambè tenen lo seu mérit.

Ja ha comensat lo nou dejuni del célebre Succi,
'l qual se compromet á estarse 30 días sense tas-
tar res.

Un altre italiá, un tal Morlatti, l' ha desafiat
dihent que si 'l seu rival está 30 días, ell n' es-
tará 40.

Desafios á qui menja més, fins are n' hi havia
hagut alguns.

Pero á qui no menja, no se 'n havian vist may.
Y per cert que son bastant difícils, sobre tot si
arriban á colocalse 'ls rivals cara á cara.

Perque ells encare que no tastin res, men-
jarán.

Vull dir que 's *menjarán ab la vista.*

Copiat de un inventari:

«Sobre una calaixera antigua:

»Un Sant Cristo mitj corcat, y una Verje molt
usada.»

Conech á un tipo molt avaro. Un día las cir-
cunstancias van obligarlo á donar un convit, y
passava 'l día trist, capficat y trayent comptes.

—¿Sabs qué calculo? vá dir á la seva dona: que
si cada dia gastavam com avuy, al cap de 120 anys
hauriam de anar á captar.

VERSOS VELLs.

LO NOVENARI D' ÁNIMAS. (1)

Ab gran devoció se diga
per dilatadas esferas
que fas exequias Figueras
per aquells que han fet la figa.
Per tos prechs Deu se 'n obliga
y de ta oració perfeta;
no tenint en eixa treta
lo Purgatori recel,
puig pera pujar al Cel
farán tots la figuereta.

Per tos difunts fas lo bè,
y quant per ells tant t' esmeras
las ánimas de Figueras
son figas d' altre pané.
Al Cel pujarán, á fé,
tant los gruixuts com los prims;
y habentse escapat dels Llims
véus Figueras ab amor

(1) Poesía inédita de un versayre de Figueras á principis d'
aquest sigle.

—¿Sabes que estás muy monona con este cos, Catalina?
—¡Tú si que 'l tienes bufò!
¡Semblas una bailarina!

que en la vinya del Senyor
quant son figas son rahims.

Sens dupte que la funció
mès plausible no rehix
perque avuy Figueras ix
ab aquesa figa iló.
Per la gran intercessió
molta pena se condona;
y es tant lo que Dèu abona
que al cel se 'ns ne pujará,
y cada ànima estarà
com una figa panxona.

Quan del pecat la despulla
vol traure de sas esferas
li correspon á Figueras
lo que Eva tapá ab la fulla.
Es més devoció que vulla
la que sa pietat anhela:
y quan ab tanta candela
los difunts se 'n pujarán
al dimoni li dirán:
¡La figa te faig gardela!

Ja més no tindrà ocasió
lo nom de tantas quimeras
puig de lo que fá Figueras
ne tè enveja 'l Figaró.
Vensudas son ab rahò
las ideas enemigas:
y pujant fins á las vigas
llums, bayetas y encerats,
estarán tant apretats
que semblará un pá de figas.

Un metje visitava un manicomi y un boig li feya de *cicerone*.

Pero era un boig tant enrahonat que 'n res se li coneixia qu' estès privat de rahò.

Assombrat lo metje li digué:

—¿Cóm es qu' estás aquí al establiment? Ni en lo teu semblant, ni en tas paraulas hi trobò cap indici de locura.

Lo boig molt formal, va respondre:

—Es que 'l cap que porto avuy no es lo mèu.

—Enrich, ¿cóm se comprén que haventse't mort la dona, sols t' hajas posat mitj dol?

—Ja veurás... com que 's tracta de la meva cara meytat...

Lo mestre al deixeble:

—Vosté es un tonto. A la sèva edat jo sabia de sobras tot aixó.

Lo deixeble al mestre:

—De segur que vosté tindria un professor millor que 'l mèu.

SINGLOTS POÈTICHS. AB NINOTS.

6

LA PAU D' ESPANYA.

Segona part de la «Butifarra de la Llibertat.»

SUPOSICIÓ CÒMICA EN UN ACTE Y EN VERS

per SERAFÍ PITARRA.

Forma un elegant tomet de 32 pàginas, ilustrat per M. Moliné, é imprés ab esmero sobre paper satinat.

Se ven á 2 ralets en la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals llibrerias, kioscos, y en casa los correspondals de LA CAMPANA y LA ESQUELLA.

LAS PENAS DEL FRARE.

Menjar bonas butifarras, atracarse de bon vi...

¡Ja se sab! ¡En aquest món no més s' hi vè per patí!

XARADAS.

I.

Ab son *prima repetida* en Jaumel á *Tot* marxá, per anarhi á disfrutá dos mesos de bona vida.

Dos horas feya que hi era quan *tres* pujá en un *hu-dos*, y al ser á dalt lo talós cayguè de part de darrera.

ASNEROLF ALKUSPA.

II.

Quan se baralla l' *Hu-dos* ab sa dona, la *Total*, li diu ab tó molt formal:

—Aquí *hu-tres* l' amo y no 'l gòs.

FRANCISCO CABRÉ.

ANAGRAMA.

Ballant en un embelat per una festa majó, de la *Tot* de ca'n Badó vaig quedar enamorat.

Pero va sortirme mal al saber que feya un mes que 's va casá ab un pagés molt rich y fill de *Total*.

PEPET D' ESPLUGAS.

CONVERSA.

—¿Vols vení á Gràcia, Vallbona?

—No; vaig fins á Sarriá á ca'l Anton de la Pona y vosté al fi ahont se 'n va?

—¿Ahont me 'n vaig? Aquesta es bona: ho havém dit fa poca estona.

J. STARAMSA.

ACENTÍGRAFO.

Tot als mèus *tot* vaig donar de que 'ls volían robar.

MATA-PARENT.

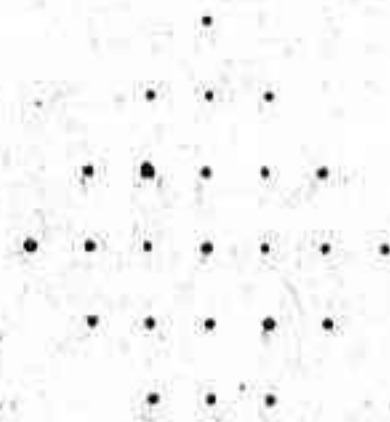
TRENCA-CLOSCAS.

D. RES DUYA NINAS A...

Formar ab aquestas lletras lo nom de un poble de la provincia de Barcelona.

MATA PARENT.

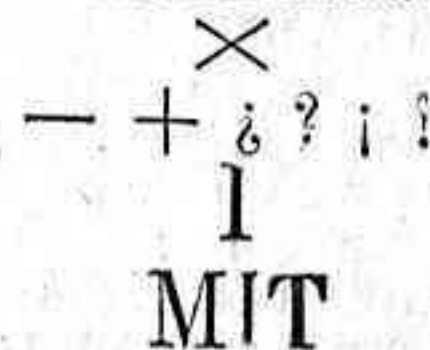
ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: un peix.—Tercera: una planta.—Quarta: nom d' home.—Quinta: en los molins d' aygua.—Sexta: ne tenen los aucells.—Séptima: vocal.

J. ABRIL Y VIRGILI.

GEROGLIFICH.

NÚMERO UN.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.